Va ser el 'Cata', ara El Mesón i en són tants d'altres

Si bé és cert que els diferents establiments de la ciutat obren i tanquen per múltiples motius dels propis particulars, propietaris o gerents, ho és també que el propi model Sant Cugat incentiva aquests fets. Haver convertit la ciutat en una marca, en una mena de producte desitjat, també genera conseqüències com el tancament de locals mítics i 'de tota la vida'. M'explico.

A priori, una poble o ciutat, són indrets urbans destinats a fer-hi vida i comunitat. Són el lloc per a la vida en comú i socialitzar, on tenir la casa, on fer les compres i abastir-se d'allò necessari i, amb una mica de sort, on treballar.

Ara bé, d'un temps ençà, les ciutats s'han convertit en un escenari més del conflicte de classes -entre qui més té i qui menys- que tantes desigualtats genera. Fonamentalment, perquè accedir a elles té un cost a l'alça fruit de polítiques més encaminades a aportar-li una certa idea de prestigi a la ciutat que no pas destinades a garantir els recursos per a una vida digna i estable.

El tancament del Mesón i d'altres negocis històrics de la ciutat com el Bar Catalunya, substituïts per nous comerços, sovint més 'cool', moderns i cars, no escapa a les dinàmiques especulatives i a la pròpia gentrificació que genera la marca model Sant Cugat. De ben segur que tots nosaltres coneixem un o altre comerç, bar o restaurant dels de tota la vida que ha abaixat persiana en aquest sentit.

La ciutat-producte és una fórmula amb la que han crescut molts municipis del nostre entorn i gràcies a la qual s'han amplificat les desigualtats estructurals entre el veïnat. Parlem, entre d'altres coses, de l'encariment del preu de l'habitatge a ritmes inaguantables pels veïns, de la pressió especulativa que aguanten tants comerços de la ciutat a través dels lloguers que han de pagar, en definitiva, del valor afegit de viure en un lloc sotmès a una pressió tal que encareix el cost de viure-hi al nivell d'haver de marxar (en el cas de l'habitatge) o de plegar (en el cas del comerç local).

Per acabar-nos d'entendre. Així com el model Barcelona pateix avui les conseqüències d'una turistificació excessiva que expulsa els seus veïns i comerços del centre, el model Sant Cugat pateix avui les conseqüències d'una ciutat elititzada, feta a mida d'un perfil social. M'atreviria inclús a dir que els mateixos promotors d'aquest model, de la ciutat-producte en clau local, des d'Aymerich als consecutius governs convergents, mai no van imaginar que el poblet de tota la vida acabés engolit per les conseqüències més directes de la gentrificació i l'especulació.

Perquè la gran paradoxa de la ciutat on vivim, aquella que un dia va ser poble, és que, sovint, ni els propis fills de famílies benestants poden emancipar-se. Imaginem-nos, doncs, quina és la pressió de viure a Sant Cugat per a tantíssima altra gent. A dia d'avui, sabem que el 49,7% de la població té problemes per pagar-se la casa (Baròmetre Inclusiu, 2020). Això és la meitat de la població!

Aquest no és un model per vantar-se, és una ciutat elititzada que porta molts problemes a la seva població i que genera, en l'esfera urbana, moltes desigualtats socioeconòmiques. Aquesta, és una ciutat que cal lluitar-la perquè torni a ser un indret de vida, en comú, digne i estable per a tothom.

MARCO SIMARRO és regidor (CUP-PC) de Participació, Barris i Joventut

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/157036.html

Copyright 2024 Cugat.cat